Matulaičio Respublika

Parapijos socialinių veiklų laikraštis *N°9 - 2013 m. Kovas*

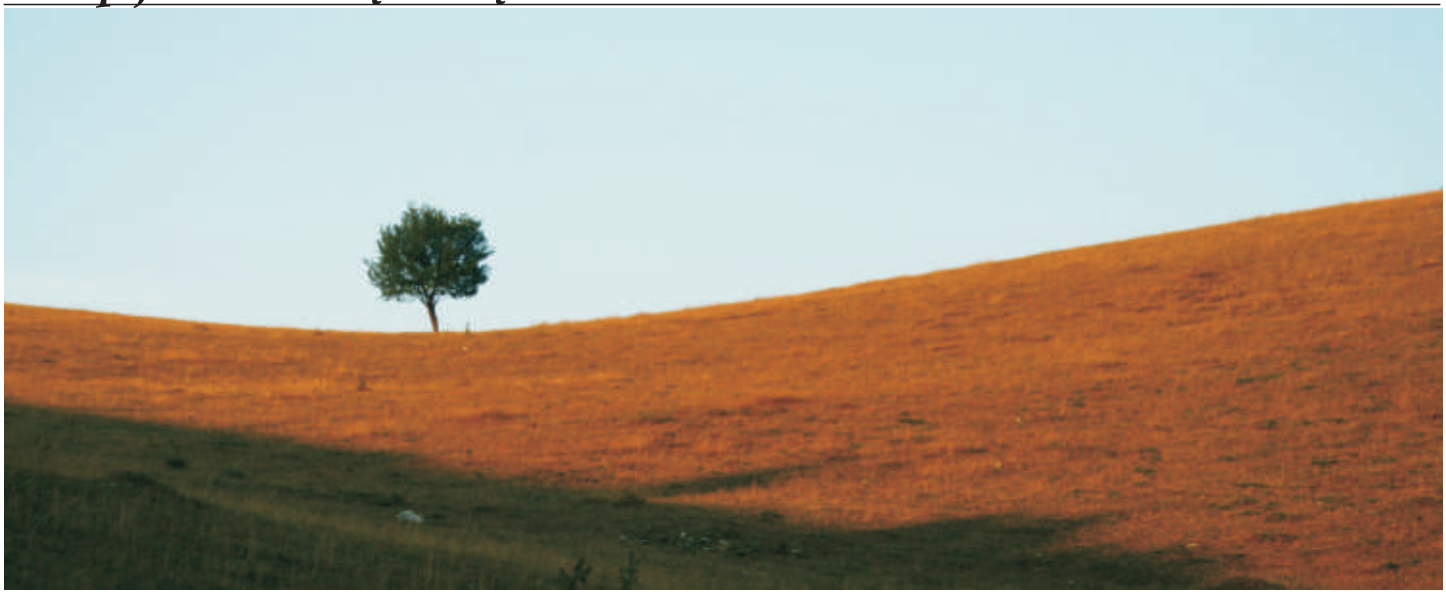

Vasario 16 - ąją nuo seno turime tradiciją su draugais užkopti į kurį nors Lietuvos piliakalnį. Giedame ten *Tautinę giesmę*, dėkojame Dievui, meldžiamės už tuos, kurie paaukojo savo gyvybę už Tėvynės laisvę. Šiemet nusprendėme nuvykti į Medininkus. Diena prasidėjo nuo Lietuvos vėliavos pakėlimo prie namų. Mažiesiems buvo užduotas klausimas: „O kiekgi iš mūsų gimė laisvoje Lietuvoje?“. Susiskaičiavo tik save, pamiršę, kad močiutė Liucija, švenčianti 88 metus, gimė irgi laisvoje Lietuvoje. Susitikome su gyva istorija...

Pakeliui į Medininkus užsukome aplankyti mūsų patriarcho Jono Basanavičiaus kapą Rasų kapinėse. Buvo dar ankstyvas rytas ir žmonių sutikome nedaug. Netrukus pastebėjome Antaną Terlecką, Lietuvos Laisvės lygos ilgametį lyderį, su anūku ir man nepažįstamu žmogumi. Pasveikinome vieni kitus su švente. Kai nusprendėme fotografuotis, tas žmogus pasiūlė prie mūsų kompanijos prisijungti ir A. Terleckui. Pastarasis, gerokai sutrikęs, ištarė: „Na, ką tu čia dabar?! Aš ir taip jau esu kaip pigi prekė.“ Mūsų Dalia paėmė Antaną už rankos ir ištarė: „Betgi esame broliai...“. Širdis bylojo: susitikome. Išeidami iš kapinių, užkalbinome pažįstamus medikus, kurie kasmet susitinka prie J. Basanavičiaus kapo, o dar toliau prasilenkėme su nemaža studentų grupele. Jauni gražūs žmonės sveikino mus su Laisvės diena.

Apžiūrėję Medininkuose įrengtą muziejų, sutikome 2 merginas, atvežusias iš Vilniaus grupelę jaunųjų Lietuvos skautų. Užsimezgė pokalbis... Žavūs vaikai. Širdis džiūgavo, kad jiems svarbi Lietuvos istorija. Mažasis Ignas buvo laimingas, gavęs palaikyti mūsų Trispalvę... Pasidomėjus, ką veikia skautai, vadovės ragino stoti į jų gretas arba ateiti savanoriauti.

Ant Juozapinės kalno sutikome 2 vilniečių šeimas. Susipažinome, kartu pagiedojome *Tautinę giesmę*, „Lietuva brangi...“, pasivaišinome lietuviškais lašinukais ir imbierų arbata. Atrodo, kas čia tokio?! Kas čia nepaprasta?!Ir žodžių, rodos, buvo nedaug... Ir vis dėlto jutome kažkokį ypatingą pakylėjimą, bendrystę ir vienybę. Grįžtant prie mašinos, Bonis pakeliui dar užkalbino keletą vietinių vyrų. Ilgokai užtruko... Turbūt susitiko...

Susitikimai iš pradžių įvyksta širdyje, jei ji atvira. Atvira priimti, atvira įsiklausyti, pajusti kitą, jei ji netaupo savęs, jei labiau trokšta būti, dovanoti nei turėti. Tuomet kiekvienas susitikimas praturtina, išplečia tavo pažinimo ribas, pradžiugina širdį. Galim susitikti bet kur, bet kada, su bet kuo ir pasidalinti džiaugsmu ir kančia būti Žmogumi. Apie kančią ir vargą susimąstėme grįždami namo, kai pamatėme neįsivaizduojamo ilgumo sunkiasvorių mašinų eilę prie Medininkų muitinės.

Ypatingi susitikimai vyksta maldoje, kai ateiname susitikti su Viešpačiu. Teresė Avilietė maldą yra pavadinusi karališkuoju keliu į dangų. Į šį susitikimą nereikia eiti paskubomis – būtina jam pasiruošti. Svarbiausia, ką turime prisiminti, – *su Kuo einame susitikti? Kas esu aš ir kas yra Tas, su kuriuo ketinu susitikti*. Malda yra ta vieta, kur susitinka Dievo palankumas žmogui ir žmogaus pasitikėjimas Dievu. Kartais būna nelengva, nes Viešpaties meilė apšviečia ir parodo visas tavo tamsumas ir neįgalumą, visą tavo puikybę. Tačiau jei būname nuolankūs ir kantrūs, netrunkame pajusti, kad Dievas išties palankus mums, nes nori, kad keistumėmės, taptume laisvi nuo savo ydų ir panašėtume į Jį. Nori, kad pažintume, kas yra tikroji Tiesa ir tikroji Laisvė. Šventosios dvasios ir Dievo malonės dėka galime melstis ne tik už mylimuosius, bet ir už savo priešus, sugraudinti savo širdis ir su jais taip pat susitikti, pavesti juos Viešpaties gailestingumui. Juk ir patys kažkada, nepažinodami Dievo meilės ir gailestingumo, buvome nusidėjėliai. Dar būnant tamsoje, Viešpats pirmas mus pašaukė vardu ir leido būti pažintas.

Būkime atidūs. Kad susitiktume.

Nijolė, šeimų konsultantė

Laikraščio redakcijos kontaktai:
Adresas: J. Matulaičio a. 3, Vilnius, LT - 05111
Tel./fax.: (8-5)246 17 72
Mob.: 8 616 174 73
El. paštas: matulaitis.biuras@takas.lt
www.matulaitis.org

Kartu bręsti gyvenimo bendruomenėje

Sveiki, mielieji parapijiečiai,

Rašyti savai parapijos bendruomenei apie parapiją, kai jos gyvenime pats dalyvauju, nėra paprasta. Nelengva atsitraukti iš ilgametės kasdieninės patirties ir lyg iš šono ją aptarti.

Pakviesiu ir jus panašiai pastangai, pradžioje užduodamas keletą klausimų: kiek jūs mąstote, kalbatės, aptariate parapiją ir tai, kas joje vyksta? Kokius dalykus akcentuojate ir kas jums rūpi labiausiai? Ką nešiojatės širdyje, kas skauda, o už ką meldžiatės? Ko tikitės iš parapijos ir ką norėtumėte joje keisti? Prie ko prisidedate, o prie ko nedrįstate prisidėti?

Jeigu šie klausimai bent truputį jus išjudino, džiaugiuosi, nes norisi su jumis bei tikromis jūsų patirtimis kalbėtis bei megzti tarpusavio pokalbį, o ne teorijas dėstyti.

Iš karto skubu atskirti, kad čia apie parapiją kalbėsimės ne kaip apie teritorinį/administracinį vienetą, ne kaip juridinį statusą/organizaciją, bet kaip tikinčių žmonių bendruomenę. Nors visi šie trys parapijos bruožai Bažnyčios egzistencijai yra kritiškai svarbūs bei tarpusavyje tampriai sąveikaujantys, vis tiek siūlau leistis į bendruomeninės mūsų patirties aptarimus, nes čia daugiausia surasime bendrumo.

Gyvenimo bendruomenė

Vėl grįžtu prie klausimų – kas jums yra parapija? Kokią vietą ji užima jūsų gyvenimuose? Ką ji jums reiškia? Ar atsakytumėte panašiai, kaip siūlo dr. Eglė Laumenskaitė savo mokymuose apie parapiją - „parapija tai - gyvenimo bendruomenė“? Ar tikrai joje dalyvauja visas mūsų gyvenimas? Ar tai išvis įmanoma? Klausiu ir aš savęs. Juk didžioji mano laiko dalis praeina tikrai ne parapijoje, bet darbe, šeimoje, mašinoje, susitikimuose... Tačiau žvelgdamas į savąją gyvenimo raidą, atpažįstu, kad esminiai, svarbiausi gyvenimo įvykiai, reikšmingai įtakoję visą mano gyvenimą, įvyko būtent čia.

Surašysiu juos, iš karto perspėdamas, kad bus gausu... Nepriklausomybės aušroje iškilusi Pal. J.Matulaičio parapija man tapo pirmąja Bažnyčia... pirmąja bendruomeninės ir liturginės maldos patirtimi... joje tapau pirmosios suaugusių bendruomenės nariu... joje sutikau pirmuosius ugdymo ir viešojo gyvenimo autoritetus... čia nutiko pirmosios mano, kaip suaugusio - atsakingo už kitus – patirtys: vadovavimas vaikų grupelėms, stovykloms, žygiams ir kt... su šios bendruomenės vyrais ilgą laiką žaidėme krepšinį... tai yra bendruomenė, kurioje susitikau Rimą, būsimą sužadėtinę ir žmoną... čia mudu augome santykyje, kaip asmenys, čia ir mūsų bendros veiklos, iniciatyvos vieta... tai ir mano profesijos pasirinkimo vieta, čia subrendo pašaukimas socialiniam darbui... čia pirmosios socialinės tarnystės, ligonių, kalinių lankymas... čia augome kaip socialinio darbo specialistai, kartu su Tomu ir bendraminčiais įkūrėme parapijos socialinį centrą... mokėmės vadovauti projektams ir organizacijai... šioje bažnyčioje kartu su Rima šventėme santuokos sakramentą... joje krikštą priėmė visi trys mūsų sūnūs... jau antrasis iš sūnų lanko šios parapijos vaikų dienos priežiūros grupes... parapijos „Šeimos klube“ jau šeštus metus mokomės šeimos santykių ir tėvystės subtilybių... aštuonerius metus esame įsipareigoję 4-ių bendruomenės šeimų maldos grupei... vyrų grupę, kurioje renkamės kas mėnesį pokalbiams ir maldai, įkūrė šios parapijos vyrai... tai vieta, kur mūsų šeima švenčia beveik kiekvieną sekmadienį, pietauja parapijos kavinėje, o po to tradiciškai išgertus giros butelius veža priduoti vaikų taupyklėms papildyti... šios bendruomenės nariai yra ir artimiausi mūsų šeimos draugai... šioje parapijoje mezgėsi ryšiai su visuotine Bažnyčia, jos dėka pradėjau dirbti arkivyskupijos „Carite“... šios bendruomenės nariai yra tie bendražygiai, su kuriais viešajame gyvenime kartu siekiame, kad daugiau orumo Lietuvoje būtų... ir t.t.

Kuo toliau vardinu, tuo labiau drovu darosi - lyg per daug girčiausi, lyg apsinuogинčiau, lyg savo ribotumą pripažinčiau - tačiau darau tai dėl to, kad kartu atpažintume ir pripažintume galimus neišsemiamus parapijos gyvenimo lobynus. Kokia dar kita erdvė mūsų aplinkoje gali sutalpinti neišmatuojamą gausą esminių žmogiškojo gyvenimo aspektų?

Iš tiesų parapija yra ir gali būti gyvenimo bendruomenė. Ir net nereikia taip susirišti su ja, kaip kad Dievas mane surišo. Svarbiausia, kad parapijoje mes išgyvename esminę gyvenimo patirtį – kas savaitę čia atnešame save, savo sunkiąsias, skausmingiausias ir džiaugsmingąsias gyvenimo patirtis bei ir padedame prieš altorių, kur Jėzus savo auka visa keičia. Čia ateiname tikri, be vaidmenų, ne iš reikalo, bet dėl to, kad kitaip negalime. Tokiu būdu išgyvename parapijos sąvokos esmę. Terminas "parapija" yra kilęs iš graikiškojo 'paroikia' , reiškiančio "gyvenimą prie, šalia ko nors". Šitaip kalbama apie žmogų, kuris yra svetimas, atėjūnas, perėjūnas, klajoklis, neturintis savų namų. Taigi parapija reikštų "laikiną būstą", „nepastovų, nenuolatinį gyvenimą čia“, kurį bent kartą per savaitę išgyvename kai veidu atsigręžiame į altorių ir susitinkame Amžinybę.

Ši susitikimo su Dievu patirtis parengia mus kitai svarbiai patirčiai - susitikimui vienų su kitais. Kaip asmenų su asmenimis. Juk taip Popiežius Benediktas XVI pavadino Bažnyčią – ‚asmenų bendrystė'. Čia esame kviečiami susitikti kaip asmenys, o ne visuomenės statusai, vaidmenys, pareigos ar kt. Prieš altorių esame visi lygūs ir brangūs, ir niekam nerūpi, kokias svarbias aš pareigas užimu visuomenėje ar Bažnyčioje. Dėl to parapijoje patys svarbiausi santykiai yra ne kunigų su pasauliečiais, chorvedės su choristais, šeimos klubo vadovės su klubo nariais ar pan. – jeigu pastebite, vardinu mūsų užimamus vaidmenis – bet asmenų santykiai, kuriuose mes ne vaidmenis vaidintume, bet kaip asmenys - kaip Linas, Darius, Gintarė ar Aistė - skleistumės. Tokie santykiai, jeigu jie iš tiesų skleidžiasi, galbūt panašiausi į bičiulystę, draugystę... „Aš jus draugais vadinu...“ sako Jėzus mums paskutinės vakarienės metu.

Kartu bręsti arba keletas bendro gyvenimo akcentų

Pradėsiu nuo elementaraus, bet pamatinio bendruomenės gyvenimo principo – bendruomenė yra ten, kur renkasi žmonės. Dalyvavimas yra bendruomenės egzistavimo pagrindas. Dėl Dieviškojo veikimo ir reguliaraus mūsų lankymosi mišiose yra įmanoma parapijos egzistencija. Visos parapijos gyvenimas ir visos veiklos – liturgija, katechezės, maldos grupės, choras, socialinės veiklos ir kt. veikia tik dėl to, kad kažkas iš mūsų jose dalyvauja. Taigi įsipareigodamas dalyvauti, aš kuriu bendruomenę...

Tad vėl keliu klausimą kiekvienam mūsų - kur savo dalyvavimu parapijose prisidedate, save dovanojate, kad bendruomenė skleistųsi?

Mūsų įsipareigojimas dalyvauti yra pamatinis bendram gerbūviui, tačiau ar žinote, kad tai tik pirmasis žingsnis, kuriam mus kviečia Kristus?

Trumpai pristatysiu vieną iš būdų, kuriuo galima mąstyti apie tikinčio asmens ir bendruomenės raidą. Protestantų autorius Rick Waren savo knygoje „Tikslo siekianti bažnyčia“ kalba apie tai, kad yra tam tikra įsipareigojimų seka, į kurią Kristus kviečia kiekvieną mūsų:

Nepažįstantys Jo ⟶ Ieškantys ir pažįstantys Jį (įsipareigoja narystei, tęstinumui, dalyvavimui) ⟶ Augantys Jame (įsipareigoja gilinimuisi, brandai) ⟶ Tarnaujantys su Juo (įsipareigoja tarnystei) ⟶ Besidalijantis Juo (įsipareigoja misijai, evangelizavimui).

Tai labai asmeninė dvasinė kelionė skirta kiekvienam iš mūsų. Kelionė, nes, kaip kalbėjome, pagal pirminę parapijos sampratą mes „neturime nuolatinio būsto“. Mūsų „būstas“ – nuolat sekti Kristumi vis labiau įsipareigojant... Jam ir Jo kūnui - Bažnyčiai.

Kokiame įsipareigojimo etape jūs šiuo metu esate? Ar matote, kokiam kitam įsipareigojimo etapui jus kviečia Kristus? Jeigu tik lankote bažnyčią, tai jau gerai, bet Kristus šiuo metu asmeniškai jus kviečia pažinti Jį, gilintis į Jo mokslą, evangeliją. Jeigu po katechezių, evangelizacijos programų ar maldos grupių jaučiate, kad esate pripildyti Jėzaus mokymo ir meilės jums patirtimi, turbūt jau yra pats laikas įsipareigoti tarnystei – dovanoti save padedant vargšams, savanoriaujant bendruomenės renginiuose, organizaciniuose darbuose, vadovaujant grupėms ar kitaip. Biblijos pasakojimuose Jėzus visada kreipiasi į žmogų tame įsipareigojimo etape, kuriame žmogus yra, tačiau niekada jame jo nepalieka - kviečia įsipareigoti vis labiau ir giliau... Tai pat šiuo metu kviečia ir jus.

Geroji, bet gal nelengvoji žinia yra ta, kad šioje kelionėje keliaujame kartu – visi mes, būdami parapijos bendruomene, neturime ‚nuolatinio būsto' ir niekada šioje žemėje jo neturėsime.

Iš čia ir kyla parapijos misija. Viename mūsų parapijos grupių vadovų susitikime klebonas Gintaras gražiai ją įvardino kaip *„kartu bręsti Dangaus karalystei ir būti išganytai“*. Kadangi mūsų išganymo reikalai priklauso Dievo gailestingumui, atidžiau pažiūrėkime į pirmąją misijos dalį - *kartu* bręsti. Tas *„kartu“* yra svarbi žinia mums visiems ir neretai mūsų individualizmo „suklupimo akmuo“. Kažkur girdėjau, kad Dangaus vartai yra ankšti, ne todėl, kad maži, bet kad po vieną pro juos niekas neįleidžia. Tik kartu... Dalyvaudami, būdami bendruomenės nariais mes esame atsakingi už šalia esančio žmogaus brendimą, kaip ir jis už manąjį. Kad jam šioje kelionėje pavyktų.

Baigdamas rašyti – o baigti turiu, nes tiek ploto šiam pokalbiui teturėjome - suvokiu, kad tik pamatinius dalykus užčiuopėme. Bet gal ir gerai yra nuo jų pradėti, kad kasdienoje galėtume susikalbėti ir dėti pastangas viena kryptimi veikti - *kartu bręsti gyvenimo bendruomenėje*. Ačiū už pokalbį.

Linas, Socialinio centro steigėjas

Dienos centras „Vaikai - Vaikams“: pagalba sunkumus išgyvenantiems vaikams nuo 7 iki 12 metų ir jų tėvams.

“Apie tai garsiai nekalbame...”

Štai ir vėl naujas mėnuo... ir vėl gūdų ketvirtadienio pavakarį į Pal.J.Matulaičio socialinio centro patalpas po truputėlį suguža “Vaikai-vaikams” savanoriai. Apsikabinę arbatos puodelius susėda į ratuką, kadangi tai jau beveik tapo tradicija… Bent vieną kartą per mėnesį turime galimybę pažvelgti į visų šypsenas, pasilabinti, pabambėti apie sunkumus bei pasakyti gerą žodį šalia esančiam. Nes užsisukę tarp savų darbų dažnai net nesusitinkame ir nežinome, kaip kitas savanoris gyvena ir ar apskritai dar ateina į dienos centrą… Tad susirinkimai mums tampa vienintele vieta pajusti bendrystę.

Štai kelios mūsų savanorių mintys apie bendrystę bei komandinį darbą...

Arunė: “Man savanoriavimas yra prasmingas laiko praleidimo būdas, kai galiu užsiimti patinkančia bei naudinga veikla ne tam, kad užsidirbčiau, o todėl, kad noriu tai daryti, nes visa tai man teikia džiaugsmo ir padeda įprasminti gyvenimą. Man patinka būti naudinga, jaustis komandos dalimi, padėti kitiems, atrasti ryšį su vaikais, dalintis savo patirtimi ir įgyti naujos, jausti šiltą ir draugišką atmosferą bei matyti besišypsančius, gerai nusiteikusius darbuotojus ir savanorius dienos centre. Savanoriavimas – tai veikla, kai gali ne tik duoti, bet ir gauti. Džiaugiuosi, kad esu komandos dalis šiame dienos centre :)”

Božena: "Ką man reiškia būti savanorių komandos dalimi?" Iš tikrųjų savanoriauti rimtai neketinau, atėjau pažiūrėti, kaip viskas vyksta, bet po apsilankymo centre supratau, kad tikrai čia savanoriausiu. Komanda labai šauni ir nuostabi. Žmonės šilti, mokantys išklausyti ir patarti. Sudarytos visos galimybės realizuoti save ir tobulėti. Kiekviena diena praleista centre – tai nauja nepamirštama patirtis ir smagus bei naudingas laiko praleidimas. Nuostabu, kad galiu būti šios komandos dalimi!”

Marija Nieves: ”Kodėl man svarbu susitikti su kitais savanoriais? Tik susitikdama jaučiu, kad komunikacija vyksta, kad vyksta tikras komandinis darbas.”

Aušra: “Labai džiaugiuosi galėdama būti savanorių komandos dalimi. Čia sutikau daug šaunių žmonių, kolektyvas labai draugiškas ir šiltas, o laikas savanoriaujant tikrai neprailgsta. Man tai puiki vieta įgyti naujų žinių ir tobulinti bendravimo įgūdžius. Kiekviena diena – naujas iššūkis, tačiau ir džiaugsmas žinant, jog gali tiesiogiai padėti žmogui, kuriam reikia pagalbos.”

Simona, socialinė darbuotoja

Gydymas draugyste

Kas gi nėra patyręs to įstabaus jausmo, kai buvimas su draugu paliečia slapčiausias sielos kerteles, kai atrodo, kad, regis, jis pažįsta jus be žodžių. Bendrystės su draugu patyrimas leidžia išgyventi pilnatvės jausmą, pajusti, kad mus supranta, priima tokius, kokie esame. Juk kai susitinkame su tikru draugu, galime nusiimti išpuoselėtas, išgražintas kaukes, liautis vaidinti tai, kuo nesame ir pagaliau leidžiame sau būti pačiais savimi.

Kiekvienam iš mūsų yra be galo svarbu turėti bent vieną tikrą draugą, kuriuo galėtume pasikliauti, patikėti paslaptį, pasidžiaugti ar paliūdėti kartu. Vaikai ypatingai ilgisi artumo su kitu žmogumi, net jei kartais jų elgesys gali rodyti nenorą užmegzti santykius su bendraamžiais arba suaugusiais žmonėmis. Atsitraukimas arba nenoras siekti santykio su kitais žmonėmis neretai siejasi su baime būti įskaudintam, paliktam, nepriimtam. Jei vaikas anksčiau yra turėjęs nestabilių, nesaugių santykių patirčių, norint užmegzti saugų, gydantį, sveiką santykį su tokiu vaiku, gali prireikti laiko, kantrybės ir gebėjimo išlaukti.

Tuomet reikalinga pagalba žmogaus, kuris būdamas kartu su vaiku mokytų jį kurti ir palaikyti ryšius su kitais žmonėmis, padėtų jam stiprėti, pasitikėti savimi, pažinti save ir supantį pasaulį, augti kaip asmenybei, kuris priimtų ir leistų jam būti tokiu, koks jis yra.

Norime jums pristatyti ***Didžiojo draugo programą***, kurią organizuoja Pal. J. Matulaičio socialinis centras ir Pal. J. Matulaičio šeimos pagalbos centras.

Didžiojo draugo programos tikslas yra padėti sukurti, palaikyti bei puoselėti santykį tarp vaiko ir suaugusiojo. Ši programa skirta 7-14 m. vaikams, kuriems: kyla sunkumų susidraugaujant, trūksta palaikymo ir individualaus dėmesio, kurie jaučiasi vieniši, išgyvena artimo žmogaus ar gyvūnėlio netektį ir/arba tėvų skyrybų procesą, adaptacinę krizę, patiria bendraamžių patyčias mokykloje, auga tik su vienu iš tėvų, neturi su kuo pasikalbėti, išgyvena apleistumą, nepriežiūrą ir t.t.

Šiems vaikams gali padėti palaikantis, stiprinantis, drąsinantis ir gydantis santykis su vyresniu žmogumi. Tai žmonės, kurie savanoriškai apsisprendžia dalintis savo laiku su mažuoju draugu kartą per savaitę po 2 val. tam tikrą apibrėžtą laikotarpį. Savanorio ir vaiko draugystė vyksta pagal programos taisykles, o draugystės procesą palaiko, prižiūri bei padeda draugauti programos koordinatoriai.

Ką veikia Didysis ir Mažasis draugas? Ogi, labai daug ką!: žaidžia, kalbasi, sportuoja, lankosi įvairiuose renginiuose, kepa pyragus, sausainius ir kitus skanumynus, eina kartu kino teatrą, lipdo, piešia, kuria, dalijasi paslaptimis, mokosi bendrauti, būti kartu ir t.t.

Norinčius dalyvauti Didžiojo draugo programoje arba, jei turite klausimų, kviečiame susisiekti su mumis nurodytais **kontaktais**:
vaikai.vaikams@gmail.com tel. Nr. +370-616-174-73 (kontaktinis asmuo *Kristina*)
seskines.dc@gmail.com tel. Nr. +370-659-050-52 (kontaktinis asmuo *Violeta*)

“Pasidarai amžinai atsakingas už tą, su kuo susibičiuliauji”. A. S. Egziuperi “Mažasis princas”

Kristina, psichologė ir Violeta, socialinė darbuotoja

„Tramplinas“ ir „Tranzitas“: pagalba sunkumus išgyvenantiems13-18 metų vaikinams ir merginoms bei jų šeimoms.

SOFKE – socialinis darbas gatvėje

2012 metų spalio 19 diena įtraukta į mūsų komandos istoriją. Būtent tą rudens penktadienį, pirmą kartą kartu išėjome dirbti į gatvę. Įdomu prisiminti kaip uždarius socialinio centro duris apėmė nesaugumo jausmas. Kur eiti? Ką ir kada užkalbinti? Kaip bendrauti? Ko siekti? Nežinojome nieko, todėl daug kas atrodė keista. Dar dabar juokaudami prisimename judesį, kurio metu, ranka prisidengus akis nuo saulės, palipę ant kalnelio, plačiai nužvelgėme horizontą, tikėdamiesi pamatyti bent vieną jauną žmogų.

Tuo metu horizontas atrodė labai platus, nes patirties dirbant su jaunais žmonėmis gatvėje neturėjome. Mūsų žinios apie socialinį darbą gatvėje apsiribojo keliais perskaitytais užsienietiškais leidiniais ir neformaliais pokalbiais su kolegomis, kad tokia darbo forma kažkur egzistuoja. Nesunku įsivaizduoti, jog tokiomis aplinkybėmis palikus savo patalpas ir darbo įrankius leidomės į susitikimą ne tik su jaunais žmonėmis, bet ir su savimi.

Kaip ten bebūtų, pirmo išėjimo metu nedrąsiai, bet susistabdėme riedlentes rankose besinešančius vaikinus. Prisistatėme kaip socialiniai darbuotojai (vėliau supratome, jog geriau sakyti, kad esame jaunimo darbuotojai) ir paklausėme „Tai kur einat? O kaip gyvenat?“. Prireikė vos 15 minučių pokalbio, kad sužinotume, kokiomis nuotaikomis Pašilaičių skater‘iai (riedlentininkai) gyvena, kur renkasi gera „chebra“, o kokių vietų verčiau pasisaugoti. Paradoksalu, tačiau dirbant socialiniame centre tokių dalykų nežinojome ir greičiausiai niekada nebūtume to sužinoję, nes skater‘iai pas mus tiesiog neateina.

Prabėgus mažiau nei 5 mėnesiams gatvėje praleisdami vos keletą valandų per savaitę sutinkame vidutiniškai 15 jaunuolių. Iš viso apytiksliai susipažinome maždaug su 50 (12-20 metų amžiaus) jaunų žmonių, kurie daugiausiai savo laisvalaikio praleidžia gatvėse ar prekybos centruose. Daliai šių žmonių mokyklų, būrelių, jaunimo klubo ar jaunimo centrų siūlomos veiklos dėl vienokių ar kitokių priežasčių niekada nebus prieinamos ar įdomios. Tikime, kad jie užaugtų ir be mūsų. Visgi neramu suvokti, kad tiek daug jaunuolių nežino apie esančias socialinės pagalbos, tobulėjimo ir saviraiškos galimybes, savo teises, o jų poreikiai lieka neišgirsti.

Šiais metais Vokietija švenčia 45 metų darbo su jaunimu gatvėje jubiliejų, o mes nuoširdžiai džiaugiamės pirmosiomis darbo gatvėje sėkmės istorijomis.

Giedrė ir Kasparas, socialiniai darbuotojai

„Sofkes“ darbuotojus, dirbančius gatvėje, galima sutikti trečiadieniais nuo 16 iki 19val. Viršuliškių ir Pašilaičių mikrorajonuose. Taip pat kiekvieną penktadienį nuo 16 iki 19val. Pal. J. Matulaičio socialiniame centre veikia atvira erdvė „Sofke“ visiems jaunuoliams nuo 14 iki 20 metų.
Daugiau apie „Sofkę“ www.facebook.com/sofke1 .

"Kelias" - tai integracinė pagalba vaikams su proto ir kompleksine negalia ir jų šeimoms patekti į bendruomenę bei turėti pilnavertį laisvalaikį.

Susitikimas su mažutėliais

Su džiaugsmo ir padėkos kupina širdimi kas mėnesį skubu į pal. J. Matulaičio socialinį centrą. Susitikimuose Jėzus kiekvieną dalyvį nori apdovanoti skirtingomis malonėmis: vienus – pačius svarbiausiuosius, t.y. apie penkiolika neįgalių vaikų ir paauglių paruošti Pirmajai Komunijai ir Sutvirtinimo Sakramentui, kitus – jų mamas, vėl sužadinti jose tikėjimo džiaugsmą ir tikrumą, trečius – jaunus ir energingus savanorius papuošti tarnystės ir bendrystės grožiu.

Man pačiai – tai evangelinio mažumo kelelio, kurį jau prieš gerą šimtmetį nutiesė šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švenčiausiojo Veido Teresėlės neįkainojama dovana (ją kartu su Eligija jau metų pradžioje pasirinkome kaip šių susitikimų globėją). Šventosios Teresėlės veidą atrandu kiekvienos mamos, apglėbusios savo neįgalų vaikelį, gyvojoje ikonoje. Kas gi yra tas evangelinis mažumas? Dievo akivaizdoje mes visi esame kaip vaikai. Jėzus tai aiškiai pasakė: „Kas nepriima Dievo Karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją“ (Mk 10, 15). Bet mažumas yra dvejopas: kalėdinis Kūdikėlio mažumo džiaugsmas veda į Jėzaus nukryžiuotojo mažumą ant Kryžiaus. Vaiko mažumas kupinas augimo džiaugsmo, gyvenimo pažado vilties dar nėra tikras mažumas. Tikėjimas veda prie Nukryžiuotojo – pasmerkto, atmesto mažumo, kuris reikalauja visiško atsidavimo ir „šuolio į gerojo Tėvo rankas“(Pgl. *Benediktas XVI. Jėzus iš Nazareto*. Katalikų pasaulio leidiniai, 2007. 50 psl.), kuriame gimsta Prisikėlimo viltis. Jis moko viską: visus mūsų gyvenimo išbandymus, silpnumus ir trapumą priimti kaip Tėvo Valią. Vaikas nesiekia pirmiausia viską suprasti, jam svarbiausia - meilės buvimas. Ne viena mamytė yra užsiminusi, kad vaikai jas moko iš naujo atrasti tikėjimą. Tai paradoksalus susitikimas, nes neįgalieji - mažutėliai mus moko paprastu, žaismingu būdu atrasti pasislėpusį, bet realiai esantį Dievą. Jie, kaip mažasis princas moko, kad svarbiausieji gyvenimo dalykai yra „matomi širdimi“. Pastebėjau, kad buvimas su vaikais ir jaunuoliais, mamytėmis, savanoriais per įvairias veiklas – katechezę, šlovinimą, pokalbius, žaidimus, giesmes, pasidalinimus, arbatėlės gurkšnojimą palaipsniui mane iš vidaus paruošia susitikti su gyvuoju Dievu adoracijoje. Tai - šių susitikimų viršūnė. Katechezės susitikimų pabaigoje – švč. Sakramento adoracija. Pati viena aš nesugebėčiau garbinti ir mylėti Jėzaus, jei ši maža bendruomenėlė nebūtų greta. Širdingai dėkoju kiekvienam atėjusiam į šį ***Kelią*** ir nešu savo trapioje maldoje kartu su Marija.

Kelio susitikimas Pal.J.Matulaičio parapijos salėje.

Ses. Marta Marija ir Eligija, *Kelio* vadovė.

Ses. Marta Marija iš šv. Jono apaštalinių seserų bendruomenės.

*(*Straipsnio autorė sesuo Marta Marija. Ji šiais metais kartu su Socialinio centro darbuotoja Eligija bei savanorių komanda ruošia „Kelio“ vaikus ir jaunimą sakramentams.)

Šeimos pagalbos centras - įvairiapusė pagalba šeimoms.

Kai norisi dalintis...

Galėčiau vardint ir vardint, kiek ko mane išmokė darbo ieškantys žmonės per pastaruosius kelerius metus, kai su jais dirbu, būnu. Kūrybingumo, stengiantis nesustabarėti ir kiekvienam žmogui suteikti labiausiai jam tinkančią pagalbą, kantrybės, empatiškumo, tačiau ir nesusiliejimo su tuo beviltiškumu, kuris dažnai sklando ore kalbantis.

Dar kartą įsitikinau, koks svarbus yra šiltas ir nuoširdus priėjimas, kaip visiems reikia padrąsinimų, ėmiau labiau gaudytis darbo rinkos peripetijose, ginti Lietuvą, kartu suprasdama nusivylimo ja priežastis, kartais – iš naujo už žmogų patikėti, kad kažkas gali keistis, kad svajoti verta, kad jis reikalingas, kad ateityje greičiausiai laukia ir gerų dalykų, labiau supratau tikslo išsikėlimo ir įgyvendinimo sistemą...

Dažnai smalsauju, kodėl ir kaip šie žmonės pas mus ateina. Vieni – pamatę skelbimus darbo biržoje, seniūnijose ar bažnyčiose, kiti – pažįstamų, draugų pastūmėti, paraginti, treti – tiesiog ieškodami bet kokios pagalbos (ar internete, ar pastebėję iškabą pakeliui).

Dažniausiai visų pirma suvilioja nemokami bendrųjų gebėjimų – anglų k., lietuvių k., kompiuterinio raštingumo kursai, tačiau vėliau aptariant programą pastebima, kad išlieka ne tik jų nauda, bet ir kiti dalykai: įgaunama pasitikėjimo savimi, optimizmo, bendrystės.

Saulius: Iš pradžių žiūrėjau skeptiškai – nesupratau, ką čia man siūlo, ką kalba, kam to reikia. Tačiau paskui situacija pasikeitė – pradėjau daugiau dalyvauti, įgavau pasitikėjimo savimi, supratau, kad esant bet kokioms aplinkybėms nereikia palūžti, kad svarbu žiūrėti į priekį, žengti tvirtai ir neatsisukti atgal.
Ką gavau iš kitų narių? – Optimizmo. Be to, supratau, kad kai išsikalbi, iš tikrųjų būna geriau. O ir supratau, kad esu ne vienas.
Ksenija: Daug kas stebino, o ir pati save kartais... Tačiau įgavau optimizmo, ėmiau labiau pasitikėti savimi, supratau, kad turiu stiprų potencialą, kurio neišnaudoju.

Neretai labai svabia tampa galimybė išeiti iš namų, su kuo nors pabendrauti, surandama naujų būdų kažką daryti.

Ksenija: Man buvo labai svarbu ištrūkti iš namų, iš savo vidinio dialogo.
Gintautas: Gavau ramybę... Namie tik „depresucha“, ilgai vienas užsidaręs nepabūsi, turi turėt užimtumą. Ką dar gavau? Vidinį tobulėjimą ir supratimą, kad galiu kopti į kalnus...
Ksenija: Žmogiškumas, paprastas bendravimas kėlė nuostabą...

Viktorija: Man pačiai po šių susitikimų ryškėja motyvacija truputį "pasavanoriauti su projektais", bet kol kas dar nežinau nuo ko pradėti. Dėstytojos žino mano šią mintį, jai pritaria ir manau, kad tolimesnių susitikimų m etu ji bus labiau išanalizuota ir apibrėžta. Jau po šiandieninio pokalbio kilo noras pažiūrėti į savanorystę plačiau ir ne taip kategoriškai. Šiaip ar taip, mano bedarbystės problema yra sprendžiama... ir sprendžiama profesionaliai. Tikiuosi, kad visa tai nepasibaigs vien tik pokalbiais, bet peraugs į konkrečius, racionalius veiksmus.

Man labai patinka pasakymas „pagalba pagal poreikį“, kadangi jis praplečia rėmus: juk kai kurie žmonės nori labai specifinių dalykų ir nieko kito, kiti nori visko. Vieni labai lengvai eina į santykį, su kitais vienas kitą jaukiniesi labai ilgai, mažais žingsneliais. Vienus matai vos kelis kartus, tačiau su kitais gali ir po poros metų susitikti (gal iš anksto susitarus, gal tiesiog kur nors gatvėj, leidžiantis Narbuto gatve ar ant Taurakalnio) ir pakalbėti.

Ir tuomet, kai su šiais žmonėmis kalbiesi, apie juos mąstai ar juos sapnuoji, džiaugiesi, kad kažkaip susitikome, kad pažinome vienas kitą, kad galėjome pasidalinti žiniomis, vertybėmis, idėjomis, tikėjimu. Ir kad turėjome tokią galimybę...

Asta, psichologė

Kuriame Lietuvos ateitį

Pal. J.Matulaičio šeimos pagalbos centras

Pal. J. Matulaičio socialinis centras

NEMOKAMI KURSAI NEDIRBANTIEMS ASMENIMS

Kviečiame dalyvauti*:

- socialinės rizikos šeimas;
- ilgalaikius bedarbius *(nedarbo trukmė asmenims iki 25 metų – ne mažiau kaip 6 mėn., asmenims nuo 25 metų – ne mažiau kaip 12 mėn.);*
- socialinių pašalpų gavėjus.

Kursų metu turėsite galimybę:

- gauti individualią pagalbą ieškant darbo;
- grupinių užsiėmimų metu mokytis rašyti CV, motyvacinį laišką, išsiaiškinti, kokį darbą norėtumėte ir galėtumėte dirbti, pasiruošti pokalbiui su darbdaviu;
- geriau pažinti savo stiprybes, ugdytis darbo komandoje įgūdžius;
- mokytis arba tobulinti lietuvių, anglų kalbų, darbo kompiuteriu įgūdžius;
- išsamiau susipažinti su darbuotojo ir darbdavio atsakomybe, pareigomis bei teisėmis;
  naudotis internetu ir telefonu ieškant darbo.

Susidomėjusius kviečiame kreiptis:
Projektų koordinatorės Aistė ir Sigita
Tel. nr.: 8 5 246 1772; mob. tel. 8 659 05051, 8 616 17473;
el. paštas: matulaitis.seimos@gmail.com

* Būtina pristatyti dokumentus:- pažymą iš darbo biržos ar Sodros; - pažymą apie priklausymą socialinės rizikos šeimų apskaitai *arba* pažymą apie gaunamą socialinę pašalpą.

Vaikų dienos centras „Bičiuliai“: ikimokyklinio amžiaus vaikų priežiūra

Žaislų diena

Švento Jurgio dienos priežiūros grupės suaugusieji – auklėtoja ir tėvai – susitinka elektroninėje erdvėje žaismingai pasikalbėti apie žaislus.

Sveiki gyvi,

Kadangi pastaruoju metu iš vaikų sulaukėme nemažai klausimėlių apie norimus atsinešti žaislus į grupę, tad pasitarusios nusprendėme, kad šis penktadienis - "Žaislų diena". Diena, kuomet jūsų vaikai į grupę visai dienai galės atsinešti VIENĄ žaislą. Atsineštas žaislas neturėtų skleisti skambių, įkyrių garsų, taip pat turėtų būti nepavojingas, taip pat nepavojingas ir mažesniems nei 3-ejų metų vaikams. Šituo pasirūpinti prašysime ir jūsų pagalbos ;) Aptarkite su vaiku, ką jis norėtų neštis ir ar tai bus saugu visiems grupės vaikams. Be to, už atsineštą žaislą vaikas atsako pats - skatinkime vaikus rūpintis savo daiktais bei mokykime dalintis ne tik su savimi.

P.S. KNYGOS - TAI NE ŽAISLAI, palaukite "Knygų dienos" :) IRRR JOKIŲ GINKLŲ - KARDŲ, LANKŲ, PEILIUKŲ IR PAN.. "Ginklų dienos" tikrai nebus ;) Turite klausimų? Klauskite :)

Auklėtoja Laima *(vas. 13d.)*

Sveiki,

Aš irgi pasisakysiu. Bandau pasvarstyti su pasiūlymais. Nebūtinai jie kieti, bet vis tiek.

Pritariu, kad atsakomybę permesti vaikams prižiūrėti savo žaislus gali būti ne pagal gebėjimus. Iš vaikų matau, kad ne visada susitvarko. Nebent su savo ekskliuzyviniais, labai saugomais (o jie nuolat keičiasi). Bet labai suprantu vaikų norą nusinešti ką nors sau *faino* į grupę. Pats save prisimenu, kai patikdavo ir pasipuikuoti, ir pasidžiaugti tuo, ką turiu. Ir pažaisti bei pasidalinti su kitais tuo pačiu. Aš esu už žaislų dieną grupėje (mano mergaitės aiškiai ištransliuoja, kad norėtų ką nors nusinešti). Tačiau tam reikia sąlygų ir auklėtojų pagalbos taip pat. Ar tai 1 kartą per savaitę, ar per mėnesį.

Pasiūlymas - kai vaikai sueina su savo žaislais, tai sutarti taisykles, kad kažkiek laiko jie žaidžia su jais nestruktūruotai. Tada susitariama, kad galima pasikeisti žaislais ir vėl kurį laiką pažaisti su kito žaislu. Tada vėl keistis, o paskui, po tam tikro laiko jau sakyti, kad viskas - dabar pasidėti žaisliukus į vietas ir be auklėtojų leidimo neimti. O tada vėl, jei norisi, struktūruotą laiką skirti. Gal nelabai gudru ir gali nesuveikti, bet man atrodo, kad svarbu yra rėmai ir aiškus įvardijimai, kada, kas, su kuo ir pan.. Galima sugalvoti, kad kiekvienas pademonstruoja, ką galima gražaus su žaislu pažaisti, kaip jį panaudoti etc.. Taigi skatinti ir kūrybiškumą, ir pagarbą kitam žaislui, ir saugesnį dalinimąsi. Na, galima būtų ir dar daugiau *išbandinėti* visokių dalykų, eksperimentuoti, ir gali būti, kad ne viskas pavyks, bet vaikai vis tiek mokinsis. Ir netikiu, kad greitai viskas pavyks ir bus įsisavinta. *Ale* manau, kad verta rizikuoti. O dar norisi pridurti, kad jeigu auklėtojos priėjo prie tokio sprendimo, tai aš būčiau linkęs pasitikėti, kad susitvarkys. O jei pasimatys, kad, visgi, nesigauna – mest šį reikalą per tvorą.

Tėtis Artūras (vas. 13d.)

Nei vienas vaikas negali užtikrinti 100 % saugumo nei savo, nei kitų daiktams. Juolab, to negali padaryti nei vienas suaugęs žmogus. Nei vienas daiktas nėra amžinai pastovus. Daiktai lūžta, dūžta, genda, pasimeta, plyšta, nebeveikia, praranda spindesį, spalvas, nublunka, o kai kurie ir pasibaigia... Ar bent vienas žmogus gali tai sustabdyti? Ar žmogus gali tai kontroliuoti? Laiko ir įvykių tėkmę? Ar už tai galima "suversti" atsakomybę man, tau? O trejų - penkerių metų vaikui, kuris dar nė nenutuokia, kokia visų tų gausybės daiktų paskirtis? Kuris dar nė nenumano, kaip veikia fizikos dėsniai? Kuris dar nė nesuvokia, kad egzistuoja žemės trauka ir daiktas, mestas į viršų, nukrinta, o nukritęs - sudūžta? Ar galima jam to nė nesuprantant reikalauti atsakyti už savo veiksmus kaip iš suaugusiojo, kuris ir pats vargu ar valdo bent trečdalį savo daiktų pasaulėlio?

Daiktai nėra amžini. Kai šia mintimi peržvelgiu daiktų aplinką, nebe taip "skauda", kai jiems kas nors nutinka, o ir nepasitenkinimas greičiau praeina.

Suprantu mamų susirūpinimą dėl „šimtus" pirktų ir pamestų gumyčių, segtukų, "užmirštų" ir neberastų megztukų... Kai kiekvienas įgytas daiktas - tai laikas, laikas skirtas uždirbti pinigus, kad galėtum tuos daiktus įsigyti... Ir ne sau, o labiau tiems, kurie tau yra patys brangiausi. Laikas, kurio jau niekaip nesusigrąžinsi. Ir labiausiai apmaudu, kai tos pastangos lieka neįvertintos, netyčia pamestos, kažkur užmirštos.

Norisi išeičių, sprendimų.

Neteisinga užkrauti mažam žmogučiui naštą ne pagal jo jėgas pakelti. Ką gi tada reiškia "vaikas pats atsako už savo žaislą ar daiktą"? Tai reiškia procesą. Ilgą mokymosi procesą iš pradžių patirti, kas gali nutikti (patirti natūralią pasekmę) su žaislu ar daiktu, kai elgiesi taip, kaip mes, suaugusieji, suprantame, kad nesirūpini ir elgiesi neatsakingai (nesaugai, mėtai, daužai, nepadedi į vietą, pameti ir t.t.); patirti tų situacijų sukeliamus jausmus; mokytis juos atpažinti, atskirti, susieti su situacijomis; ir vis vedant suaugusiajam, sulaukiant jo palaikymo, rūpesčio ir meilės palaipsniui mokytis vertinti tai, ką gauni, ką turi ir būti, kaip suaugusieji įvardina, atsakingu. Dėkingu.

Kai kurie vaikai labai jautriai reaguoja nerasdami ar pametę kokį savo ar iš namiškių gautą daiktą. Neretai būgštaudami ir su nerimu laukia suaugusiųjų reakcijos. Kodėl? Ar tai dėl daikto taip neramu? Ne. Neramu dėl paties santykio su artimu žmogumi. Neramu, ar jis nepasikeis. Ar vis dar būsiu toks pat mylimas ir svarbus...? Kiek kartų esame pakėlę balsą vaikui ką nors praradus? Tiek kartų vaikas pasijuto nesvarbus.

Mus supa ne daiktų pasaulis. Mus supa nenutrūkstamų ir betarpiškų santykių pasaulis. Kuriame daiktai - tai tik fizinę

išraišką įgavę "mano ir pasaulio" santykiai. Piktybiškai niokoju - atmetu, nepriimu, nesuprantu, pykstu, jaučiuosi nepastebėtas, neišgirstas, noriu būti mylimas, bet nerandu kito būdo parodyti... Tausoju, saugau - gerbiu, esu dėkingas, priimu, vertinu, branginu...o gal bijau?

Vaikams sudėtinga įžvelgti už daiktų slypinčius santykius, juos įvardinti, juolab aiškiai įvardinti jų svarbą. Tačiau turėdami žaislą rankoje jie daug lengviau "neša" savo norą bendrauti kitam tokiam pačiam kaip jis :)

Atsinešdami žaislą iš namų vaikai atsineša žinią, kad nori dalintis tuo, kas jiems svarbu, artima, intymu, o tai reiškia, kad jie nori bendrauti su juos supančiu pasauliu. Galbūt ne visi iš karto. Galbūt kai kuriems reikia daugiau laiko. Galbūt ne su visais. Tai labai jautru, subtilu ir individualu.

Bet gal išdrįskime ?

Bendrom jėgom, drauge mokykimės ? :)

P.S. Artūras parašė labai puikių minčių, taikysim, ačiū :)

Auklėtoja Laima (vas. 13d.)

Sveiki,

Man irgi atrodo visai gera idėja padaryti tokią dieną - ne dėl to, kad nuramintumėm tuos vaikus, kurie vis nori kažką atsinešti, bet tikrai dėl to, kaip Laima rašė, kad būtų galimybė vaikams pasidalinti tuo, kuo jie šiuo metu gyvena = žaidžia. Ne būtinai vaikai duos tiesiogiai žaisti vienas kitam (o manau, aišku, ir duos kai kurie, kai kurie tik mokinsis to), bet bent jie turės galimybę pamatyti kito žaislą - t.y. dalelę to namų pasaulio, kuriame jie yra, o gal kartu sukurs su tais žaislais kažkokį žaidimą. Labai patiko, Artūrai, tavo mintys dėl žaislų įvedimo į tą dieną, nes tai bus kitokia diena, tad tikrai, manau, labai tiktų kiekvienam šiek tiek pristatyti žaislą, aprodyti, papasakoti, iš kur jis ir t.t.. Jau ir ryt galima būtų vaikus nuteikti, ar kartu su jais susitarti buvimo su tais žaislais taisykles, kad ir - saugom vieni kitų žaislus, nes tai kiekvienam svarbu, atsiklausiam, ar galim pažaisti ir kt.. Sėkmės penktadienį :)

Mama Gintarė (vas. 13d.)

Na sveiki,

Dar reakcijos. Laima - būtų gerai, kad tavo tekstas atsirastų *kaip minimum* Matulaičio laikraštukyje. Gal būt reiktų truputį koreguoti, bet iš esmės ten yra gražiai sudėliotas visas vertybinis pagrindas. Apie santykį, apie žaislus ir jų funkciją, ir daug daugiau. Kadangi aš esu santykių, žaislų ir žaidimų fanas, tai pritariu viskam, viskas man tame laiške rezonuoja, jaučiu, kad ir daugeliui. Tokios mintys yra per daug svarbios, kad liktų *mailų grūpse*. Skleiskim jas.

Tėtis Artūras (vas. 14d.)

Sudarė Gretė, vaikų dienos priežiūros grupės auklėtoja

Erdvė didesnei bendrystei

"Pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje"*(Jn 15,4.)*

Su žmonėmis galima susitikti skirtingais lygmenimis: perklausti, ką veikė savaitgalį, pasiteirauti, kuo ir kaip gyvena, tačiau maldos momentais su žmogumi susitinkame gilesniu lygmeniu, kadangi sujungia Dievas. Tuomet išgyvename, kad esame bendrystėje: ***Eucharistija gerai išreiškia ir nuostabiai ugdo bendravimą su Dievu ir Dievo tautos vienybę, o tai padaro Bažnyčią tuo, kas ji iš tiesų yra*** *(Katalikų bažnyčios katekizmas 1325).* Tai labai svarbu – ir visur kitur, bet ypač dirbant Socialiniame ar Šeimos pagalbos centre – kad mūsų darbai remtųsi ne vien gabumais ar gera valia, tačiau ir Dievo malone – kad ji per mus galėtų veikti: ***Eucharistija yra Dievo veikimo, kuriuo Jis Kristuje pašventina pasaulį, viršūnė*** *(Katalikų bažnyčios katekizmas 1325).* Šv. Mišios – pavyzdinis, tikriausias bendrystės momentas, kuomet Dievas kviečia pas save, kuomet švenčiame susitikimą.

Galbūt iš tokių pamąstymų ir poreikių kilo mintis nuo vasaros pabaigos pirmą mėnesio trečiadienį rytinėse Šv. Mišiose pal. Jurgio Matulaičio bažnyčioje dalyvauti aktyviau – paskaityti skaitinį, maldavimus, giedoti psalmę... Svarbus turbūt ne tik darbuotojų dalyvavimas, tačiau ir intencija visiems (darbuotojams, kunigams, parapijiečiams) melstis už centruose vykdomas veiklas, žmones, kurie čia ateina.

Tikriausiai daugeliui iš mūsų yra svarbus bendrystės (su kitais, su Dievu) pajautimas, išgyvenimas, todėl šios Šv. Mišios – galimybė susijungti, galimybė budėti. Galimybė visiems parapijiečiams dalyvauti užtarimo maldoje ir parodyti, kad mums svarbu, kas šitoje parapijoje vyksta, kuo ji gyvena, pulsuoja, svarbu jausti vieni kitų palaikymą...

Lilijana, vaikų dienos priežiūros grupių koordinatorė

Senjorų svetainė – galimybė susiburti draugėn

2013 m. vasario 6 d. parapijos kavinėje „Agapė“ savo veiklą pradėjo „Senjorų svetainė“. Kavinė vos sutalpino senjorus ir senjores, susirinkusius į pirmąjį susitikimą, kurį suorganizavo parapijos vikaras kun. Mozė Mitkevičius ir savanorės Vilma Statkienė bei Marijona Žitkauskienė.

Susitikimą pradėjo kun. Mozė bendra malda: Gailestingumo Vainikėliu ir Litanija. Knygeles su sesers Faustinos maldomis ir Jėzaus paveikslėlius padovanojo parapijos administratorius kun. Gintaras Černius. Po maldos kiekvienas dalyvis užpildė “svetainės“ svečio kortelę, kurioje trumpai papasakojo apie save, savo pomėgius ir lūkesčius. Prisistatymo metu visi vaišinomės arbata ir pyragais. Kokia gi šventė be vaišių!

Vasario 13 d., Pelenų trečiadienį, senjorai jau antrąjį kartą susirinko parapijos namų salėje. Šį kartą vaišinomės pasninko valgiais: duona ir vandeniu. Pradžioje sukalbėjome Gailestingumo Vainikėlį, o po to kun. Mozė labai išsamiai papasakojo kaip Gavėnios laikotarpis susijęs su Šv. Raštu ir Bažnyčios tradicija. Išgirdome, ką reiškia iš tikrųjų pasninkauti ir kaip tą pasninką panaudoti artimo meilės darbams. Susitikimas baigėsi diskusija. Vasario 20 d. vykome į Bažnytinio paveldo muziejų, kur mūsų būrį mielai sutiko priimti muziejaus direktorė Sigita Maslauskaitė.

kun. Mozė pasakoja apie Gavėnios laikotarpio prasmę

„Senjorų svetainės“ susitikimai vyks **kiekvieną trečiadienį 15 val. Parapijos namų salėje**, tad visus norinčius kviečiame drąsiai ateiti ir būti bendrystėje su kitais parapijiečiais. Tikimės, kad šis laikas bus įdomus bei naudingas visiems mums.

Dėl tikslesnės informacijos galite teirautis telefonu 8616 56 017 (Marijona).

Marijona, parapijos savanorė

Kryžiažodis „Proto mankštelė“

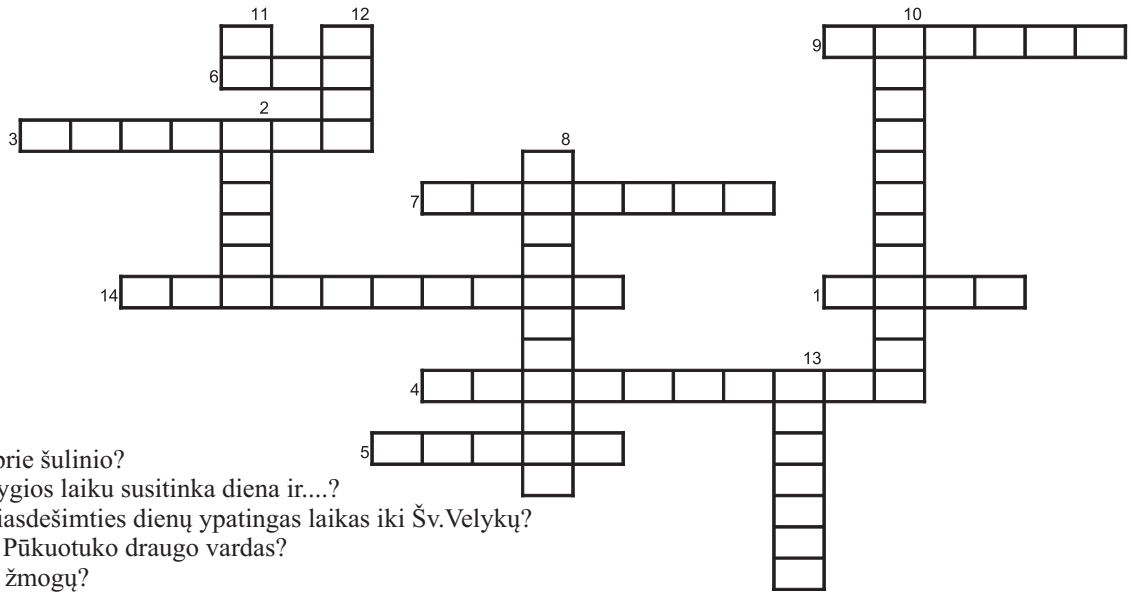

1. Ką samarietė sutinka prie šulinio?
2. Kovo 20d. Būdamos lygios laiku susitinka diena ir....?
3. Kaip vadinamas keturiasdešimties dienų ypatingas laikas iki Šv.Velykų?
4. Koks geriausio Mikės Pūkuotuko draugo vardas?
5. Ką sakome sutikę kitą žmogų?
6. Tradiciškai sakoma, kad geriausias žmogaus draugas yra ...?
7. Socialinio centro programa vaikams, norintiems susitikti ir bendrauti su vyresniu jaunimu vadinasi "Didysis ... " ?
8. Kaip vadinamas romantiškas vaikino ir merginos susitikimas?
9. Rojuje liūtas ramiai ilsėsis prie ...?
10. Miške gimęs, miške augęs, prie kelio sustojęs, kepure kiloja. Kas?
11. Sūnus mano tėvo, o man ne brolis. Kas?
12. Kokiame mieste vyko 35-asis Taize jaunimo naujametinis susitikimas?
13. Vienas kalba - šimtai klauso, šimtas kalba - vienas klauso. Kas?
14. Tikėjimo kelionė prasideda nuo ... ?

Sudarė besisvečiuojanti Vytė

1. JĖZŲ 2. NAKTIS 3. GAVĖNIA 4. KVIESLIUKAS 5. LABAS 6. ŠUO 7. DRAUGAS 8. PASIMATYMAS 9. ĖRIUKO 10. RŪPINTOJĖLIS 11. AŠ 12. ROMA 13. KŪNIGAS 14.SUSITIKIMO

Kultūroms susitikus

Kalbėti apie kultūrą ir kultūras, jų įvairovę visada būna įdomu. Ir dažnai matant iš kitų šalių atvykusius turistus, o Matulaityje (Socialiniame ir Šeimos pagalbos centruose) – ilgalaikius savanorius, norisi vėl ir vėl klausti, kaip jiems čia būnasi, kas kitaip, ko mokosi, ko trūksta ir ką išsiveš. Labai įdomių atsakymų būna...

Šįkart prabėgom pakalbinom prancūzę Maevą ir portugalę Carlotą.

Apie tai, kas labiausiai nustebino Lietuvoje: šalies grožis ir bendras išsivystymo lygis (mat žiniasklaida ir internetas pateikia ne itin gražų Lietuvos vaizdą), žmonių daugiakultūriškumas (daug Europos studentų, amerikiečių, rusų...), skanus alus (atrodė, kad tai labiau pietiečių reikalas) ir daugybė puikių vietų Vilniuje: kur gražu ir linksma tiek dieną, tiek naktį, kur gali daug ką daryti – eiti į muziejus, teatrus, bažnyčias, kurių itin daug yra. Stebino ir lietuviams labai įprasti dalykai, pvz., grikiai, kurių, pvz., Bretanėje, Prancūzijos regione, nėra, varškės apkepas ir tai, kad žmonės gali valgyti marmeladą sumaišytą su grietine (tai nekėlė žavesio), galimybė apsipirkti kasdien, net sekmadienį (mat daug kur kitose šalyse tą dieną dirba tik duonos kepyklos). Ir, kas keisčiausia, ne toks jau šaltas oras, kokį įsivaizduota.

Apie išmoktus Lietuvoje dalykus. Savanorės išmoko daug ką: didesnio dvasingumo, po truputį kalbėti lietuviškai, skalbti, būti mandagiomis ir draugiškomis net su tais žmonėmis, kurie varo iš proto, gerti prastą kavą ir gaminti nacionalinius patiekalus (pvz., bulvinius blynus, kugelį). Taip pat daugiau sužinojo apie Sovietų laikus ir istoriją, įvairių švenčių tradicijas, kaip skirtingais būdais pasakyti „labas“...

Ko trūksta. Saaaaaaaaaaaulės!!! Geros duonos ir šviežios žuvies. Mamos, senelių ir katės. Galėjimo skaityti ir spręsti kryžiažodžius sava kalba, žmonių, besišypsančių viešajame transporte, jogurto su kava.

Ko negali čia daryti, ką sėkmingai darė savo šalyje. Buriuoti ir mėgautis saule, gerti gerą *expresso* sėdint balkone, eiti pėsčiomis į kalnus, švęsti normaliai baudžiavos pabaigą gruodžio 20 d., sekmadienį ilgai ilgai pietauti.

Ką norėtų išsivežti į savo šalį. Norėtųsi išsivežti centro dvasią, šilumą, veiklas, religingumą, paprastus būdus daryti kažką, pvz., valgyti, kuomet jautiesi alkanas, o ne kada „laikas“, nusiimti batus prieš užeinant į namą, būti nuolat apsuptam žmonių, visą laiką gerti atbatą; priimti ir džiaugtis religija ir, tarkim, galimybe melstis prieš valgį restorane. Norėtųsi išsivežti ir tradicijų laikymąsi – pvz., Prancūzijoje Maeva žinojo tik tai, kad Užgavėnės – tai karnavalas ir būtent Lietuvoje suprato tų specifinių papročių prasmę.

Ir kaip gerai, pagalvoju, kad tų kultūrų yra tiek daug, kad yra galimybė sutikti skirtingų žmonių. Kitaip gal ir nežinotume, pamirštume, kad turime labai daug kuo džiaugtis, nepagalvotume, kad kitus galime stebinti ir žavėti tais dalykais, kurie mums pernelyg įprasti, nesuvoktume, ko mes galime išmokti iš kitų regionų ir ko jie mokosi iš mūsų...

Asta, psichologė

Knyga: Michailas Šiškinas. Laiškų knyga.

Ji ir jis – Saša ir Volodia – kalbasi laiškais. Apie savo pirmąją meilę, užgimusius jausmus, kasdienybę, gyvenimo virsmus. M. Šiškino romane, priešingai nei mums įprasta, nėra nei laiko, nei aiškaus siužeto. Atrodo, kad vaikinas ir mergina gyvena skirtinguose, paraleliniuose pasauliuose, tačiau jų gyvenimai vis susiliečia. Manau, kad jie niekada ir nebuvo susitikę – tiesiog rašo laiškus sielos draugui, kurio ieško. Laiškai dvelkia noru tikėti, kad kažkur egzistuoja žmogus, trokštantis būti kartu, klausytis, padėti savo galvą Tau ant kelių.

Taip kadaise prieš Kolumbą egzistavo dar neatrasta Amerika. Jeigu mes ko nors nežinome, nematome, nejaučiame ir negirdime ir negalime paragauti, tai nereiškia, kad to nėra.

Ši knyga paprasta ir stebuklinga vienu metu. Autorius moko smulkmenose matyti gyvenimą, akimirkos grožį. Ištisas M. Šiškino tekstas – susipynę gražūs, kartais netikėti, bet tokie kasdieniški dalykai: ant palangės gulinčio akmenuko amžinybė palyginti su trumpu mūsų gyvenimo blyksniu, motinos įsčiose augančios ateities kartos bei begalybė, džiaugsmas gyventi čia ir dabar.

Aklajam kas yra – tas ir yra, su tuo jis ir gyvena, tuo ir remiasi, o ne tuo, ko nėra. Kentėti dėl to, ko nėra, reikia išmokti. Mes nematome spalvų paletėje į dešinę nuo violetinės, ir nieko. Jeigu jaučiamės nelaimingi, tai ne dėl to.

"Laiškų knyga" Rusijoje laimėjo nacionalinį apdovanojimą, o pats M. Šiškinas laikomas vienu iš geriausių šiuolaikinių rusų rašytojų. Knygos kalba (o tuo pačiu ir puikiu S. Parulskio vertimu) norisi mėgautis ilgai ir lėtai, “sukramtant” kiekvieną žodį, panyrant į tikrąjį skaitymo malonumą. Ima dvelkti pavasariu ne tik gamtoje, bet ir sieloje...

Aistė, projektų koordinatorė

AISTĖ: BiuRaS*

Kaip visi keliai pasauly (sakoma) veda į Romą, taip visi keliai Matulaičio pusrūsio labirintuose veda pas Aistę. Na ar bent jau pro ją. Ji atsiliepia į daugumą skambučių, atidaro duris ateinantiems, sprendžia begalę didelių ir mažų problemų. Kažkaip vis traukia prie jos stalo stabtelti, paklausyti ispaniškų giesmių ar krepšinio himno, sulaukti dėmesio, paklausti ko nors protingo (pvz., kaip atskirti vieną projekto veiklą nuo kitos) arba nebūtinai (nors tą akimirką tai gali būti gyvybiškai svarbu – pvz., kodėl šiandien tokia keista diena ar kur nupirkt gražią dovaną draugei...). Galbūt dėl to, kad ji padeda, augina visaip: buvimu, pakantumu, išklausymu, ribų išlaikymu, problemų įvardinimu arba sumažinimu humoro forma, gebėjimu duoti tiek žuvį, tiek meškerę jai pagauti – priklausomai nuo to, ko kam reikia (vien ko vertas pastebėjimas, kad kai sudėlioji milijoną darbų į stalčiukus, gaunasi tik 10 stalčiukų su milijonu darbų).

Norėjosi truputį daugiau su ja susipažinti, pakalbinti, sužinoti, suprasti. Taigi...

Šaknys. Aistė – mergina iš Šiaulių, vidurinis vaikas šeimoje (tiesa, už vyresnę sesę dvynę jaunesnė vos keliolika minučių). Jei būtų gyvūnas, būtų lietuviškas (garantuoja), turbūt Puntuko dydžio susirietusi avis ir lapė viename. Avies grožis su lapės protu (tai suteikia vilties, kad ilgai jaukinantis galima ją prisijaukinti).

Kelias į Matulaitį. Trečiame kurse per visokius atsitiktinumus – neatsitiktinumus socialinio centro steigėjų Lino ir Tomo pastūmėta atėjo atlikti praktikos su neįgaliukais, vėliau vis aplankydavo, o bebaiginėdama bakalauro studijas gavo pasiūlymą ateiti į darbo pokalbį ir pasilikti. Tad atidavė bakalaurinį darbą ir kitą dieną pradėjo dirbti (prieš beveik 5 m.). Atėjo kaip administratorė ir pradžioj jautėsi administratore, paskui daug kas keitėsi ir dabar turbūt labiausiai jos veiklą atitinkančios būtų tiesiog koordinatorės pareigos. Nors realiai dirba daug kuo: administratore, socialine darbuotoja, projektų koordinatore, lietuvių kalbos mokytoja ir kt.

Džiaugsmai ir liūdesiai. Mano, kad didžiausias pliusas – žmonės, su kuriais dirba (kurie išklauso, perklausia, reaguoja, pastebi nuotaikas) – jie taip išlepina, kad atsiranda lūkestis, jog ir kiti taip reaguos (o paprastai to nebūna). Dar džiaugiasi laisve darbe (kad kilusią idėją gali imti ir įgyvendinti, net atsiras palaikytojų ir darančių kartu) bei atsakomybe (galimybe pačiam dėliotis darbus, nejusti ryškios hierarchijos). Tačiau šalia džiaugsmų skirtingu intensyvumu (priklausomai nuo bangos, kada paklausi) būna ir liūdesių ar irzulių – pvz., kartais sunku, kai persidirba ar kai būna kurį laiką labai daug žmonių, kai toj pusrūsio maxi šeimoj (kaip ir kiekvienoj kitoj) kyla visokių įtampų ir nesutarimų (dėl tvarkos, kas ką pasakė/ pagalvojo ar pažiūrėjo) ar net kai kas nors garsiai kramto obuolį ar raugintą agurką (to ji labai nemėgsta, tad taupant jos nervų ląsteles geriau šalia ir nedaryti). Ir dar Aistė laaaaaaaaabai liūdi, kad nemato saulės dirbdama ir praranda vitamino D.

Beje, nors kūrybiškumas ateina nuo šešių – pusės septynių vakaro, kai dauguma išeina, bet, sako, laiko ilsėtis randa (o mes negalime netikėti).

Pomėgiai. Yra kaimo vaikas, labai mėgsta gamtą (tiki, kad žmogui labai reiktų ir tinka su gamta draugauti, joje būnant nutyla viskas, užsimiršti, nusiramini), auginti daržoves balkone, turi priklausomybę nuo kelionių. Itin vilioja skirtingos kultūros. Norėtų nuvykti kur nors toli (pvz., į Afrikos pietus ar Pietų Ameriką), kur yra laukinė gamta ir žmonės kitokie. Dar mėgsta teatrą, koncertus, draugus, fotografiją, turi didelį mokymosi alkį, tad sukus apsukus vis ką nors naujo mokosi (šiuo metu – siūti). Tad turbūt neturėtume nustebti, jei ateity ją sutiksime kaime kokioj lysvėj ar toli toli savanoriaujančią kitam regione ir kultūroj (ar po 5, ar po 50 m.).

Kaip galima nustebinti ar palepinti. Aistę džiugina ir stebina dažnai paprasti dalykai: žmonių ištvermingumas ir pozityvumas, net kuomet jų gyvenimo istorijos verčia verkti, gražūs žodžiai, pakalbinimai (centre, prie Maximos, troleibuse), priėjimai, močiutės atnešta išmegzta širdutė per Valentino dieną, koks nors paliktas skanėstas (jaučia, kad neretai sėdėjimas centre ir padeda – nes ne tik visi visko nori, bet ir visi vis ką nors atneša, pasako mielo...).

Ji labai laukia pavasario, dabar jaučia ne tik gamtos, bet ir kūno sąstingį, nes nors galvoja, kad savo aukštumoj kiekvienas metų laikas yra kaip stebuklas, paveikslėlis, tačiau pavasarį jos širdis labiausiai dainuoja, ji į darbą gali eiti ilgai ir užsisvajojusi, išsižiojusi.

Aistė (beje, suomiškai jos vardas truputį pakeitus reiškia jausmus ir skoningumą) tiki, kad kažko labai norint pirma svarbu giliai apie tai pagalvoti ir paprastai išsipildo.

Tad ir norisi linkėti, kad norėtum, svajotum, galvotum, o paskui šypsotumeisi ir dainuotum širdimi

Kalbino Asta, psichologė

* BRS = Bendrųjų reikalų skyrius